

Arrest

nr. 199 451 van 8 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. COPINSCHI en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny, Tsjetsjeense republiek, Russische Federatie.

Op 2 januari 2013 vroeg u een eerste maal asiel bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde toen vervolging te vrezen in Tsjetsjenië omdat uw man er door de autoriteiten van verdacht werd hulp te verlenen aan de Tsjetsjeense rebellen. Na enkele opsluitingen dook uw man onder maar vanaf 17 oktober 2009 zou hij spoorloos zijn. Omdat de autoriteiten u bleven lastigvallen, ontvluchtte u op 26 december 2012 de Russische Federatie. Op 2 januari 2013 vroeg u een eerste maal asiel bij de

bevoegde Belgische autoriteiten. Op 16 mei 2013 nam het CGVS in deze een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 oktober 2013 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenzaken.

Op 18 juni 2015 vroeg u een tweede maal asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. U verklaarde ditmaal dat u gelogen had bij uw eerste asielaanvraag. Uw ware vluchtmotief is dat u lijdt aan aids. U baseert uw huidige asielaanvraag op de volgende feiten:

Bij medische onderzoeken in de lente van 2007 in het kader van een zwangerschap werd vastgesteld dat u besmet bent met het aidsvirus. Ook uw man werd kort daarop onderzocht en ook hij bleek aids te hebben. Uw man en u lieten zich daarop registreren bij de gespecialiseerde aidskliniek in Grozny. De artsen daar bejegenden u met minachting. Buiten de medische sector hielden uw man en u jullie ziekte geheim. U vreesde immers dat als uw familie zou vernemen dat u aids heeft, ze u zouden kunnen ombrengen om reden van de aantasting van de familieer. Jullie hielden ook verborgen voor jullie familie waar en wanneer u zou bevallen, om te vermijden dat familie zou achterhalen dat u aids heeft. Omwille van medische nalatigheid kon niet worden vermeden dat uw dochter A. (...), bij haar geboorte op 24 augustus 2007, toch besmet raakte met het aidsvirus.

In 2008, toen uw dochter A. (...) één jaar was, werd ze regelmatig ziek. Toen ze anderhalf jaar was, moest ze een tijd lang worden gehospitaliseerd in het Republikeins Kinderziekenhuis. Om te vermijden dat de familie zou achterhalen dat ook uw dochter A. (...) aids had, loog uw man de familie voor dat jullie naar Armavir, in de regio Krasnodar, waren gegaan. Uiteindelijk moest u in december 2008 met uw dochter naar Moskou voor nader onderzoek in verband met een aangeboren afwijking aan de urinebuis. Daar werd ze geopereerd maar daags na de operatie moesten jullie reeds het ziekenhuis verlaten omdat uw dochter aids had. De hoofdarts weigerde verdere nazorg omwille van het vermeende besmettingsrisico voor de behandelende artsen. U keerde daarop met uw dochter terug naar Grozny.

In de zomer van 2009 werd ook uw man ziek. Hij weigerde naar een dokter te gaan, dit omwille van de negatieve houding, ook van artsen, tegenover aidspatiënten. Omdat de gezondheidstoestand van uw man bleef achteruitgaan in de herfst van 2009, stelde een verwante van hem voor dat uw man zich zou laten behandelen in een gespecialiseerde kliniek in de verre regio Altai. In die periode meldde uw schoonmoeder u dat ze wist dat uw man en u aidspatiënten waren. Ze wilde dat uw man de behandeling in Altai, Siberië, zou aanvaarden opdat op die manier zijn ware ziekte geheim kon blijven in Tsjetsjenië. Ze dreigde er ook mee dat als u ooit iemand zou vertellen dat haar zoon aids heeft, ze onmiddellijk ook uw eigen familie zou inlichten over uw ziekte. Van haar zoon – uw man – eiste ze dat hij van u zou scheiden, u terug zou sturen naar uw ouders en de kinderen bij zijn ouders zou houden. Uw man weigerde dit echter. Daarop vertrok uw man met zijn oom naar Siberië. Op 17 oktober 2009 overleed uw man in een privé-ziekenhuis in Altai. Na de begrafenis van uw man werd u door uw schoonfamilie teruggestuurd naar uw ouders. Uw schoonfamilie ontnam u ook de twee kledingwinkels van uw man, die u tot dan toe samen met uw man had uitgebaat.

Uw jongste dochter M. (...) werd geboren op 29 augustus 2009. Zij bleek geen drager van het aidsvirus. U moest niettemin met uw beide dochters regelmatig op controle in het aids-centrum in Grozny. Het was telkens moeilijk om voor uw eigen familie geheim te houden dat u naar het aids-centrum moest omdat de Tsjetsjeense cultuur voorschrijft dat de mannelijke familieleden weten waar de vrouwen naartoe gaan. Daarom nam u uw jongste zus Z. (...) in vertrouwen over uw ziekte.

In december 2009 werd uw oudste dochter A. (...) opnieuw ziek. Omwille van een longontsteking moest ze opnieuw worden gehospitaliseerd in het Republikeins Kinderziekenhuis. De hospitalisatie duurde anderhalve maand. Tijdens die hospitalisatie werd uw gezin gescheiden gehouden van andere patiënten. Na anderhalve maand kwam de hoofdarts vertellen dat jullie niet langer konden blijven in het ziekenhuis omdat hij klachten had gekregen van andere patiënten die uw ziekte vreesden. Daarop moesten jullie zich akkoord verklaren met een ontslag uit het ziekenhuis ook al slaagde men er op dat moment niet in de koorts van uw dochter onder controle te krijgen. Uw dochter A. (...) overleed op 5 februari 2010, vijf dagen na haar ontslag uit het ziekenhuis. Op de begrafenis dreigde uw schoonmoeder opnieuw dat als u de ziekte van uw man zou verklappen, zij aan uw eigen familie zou vertellen dat u haar zoon en uw dochter had besmet met aids. U vreest dat uw familie u zou vermoorden als ze dit zouden vernemen.

Uw zus Z. (...) stelde u in die periode voor dat u met uw dochter M. (...) Tsjetsjenië zou ontvluchten. U ging er echter van uit dat uw broers en uw vader u niet zomaar zouden laten vertrekken. U besloot daarom werk te zoeken, deels ook omdat uw eigen gezondheidsproblemen toenamen en geld voor verzorging vergden. Echter toen iemand bereid bleek u als verkoopster aan te nemen, werd er u gevraagd dat u voorafgaand uw medisch boekje zou tonen. Dit weigerde u, omdat dan aan het licht zou komen dat u aids heeft. Voortaan leefde u in angst dat uw schoonmoeder uw familie zou inlichten over uw ziekte.

Eind 2010-begin 2011 kreeg u bezoek van een politierechercheur en kort daarop heeft u ook een verklaring moeten gaan afleggen in het politiekantoor. Er was immers een rechtszaak aangespannen

tegen het ziekenhuis waar uw dochter A. (...) was behandeld eind 2009. Door een medische fout zijn enkele andere kinderen, die net toen in hetzelfde ziekenhuis gehospitaliseerd waren, besmet met het aidsvirus. Uiteindelijk werd het medisch personeel bij gerechtelijk vonnis vrijgesproken, volgens uw mening na tussenkomst van president Kadyrov.

In december 2010, werd er TBC vastgesteld bij u. U werd daarom gehospitaliseerd van december 2010 tot de lente 2011. Daarna ging u naar een sanatorium in Toljatti voor vijf maanden. Uw zus Z. (...) overtuigde uw familie daarop dat ze zouden toelaten dat u naar West-Europa zou gaan voor de behandeling van uw TBC. Z. (...) en uw broer bekostigden uw reis. U koos België als eindbestemming omdat u daar niemand kende. Op 27 december 2012 verliet u de Russische Federatie samen met uw minderjarige dochter M. (...). Op 31 december 2012 kwam u aan in België waar u dus op 2 januari 2013 uw eerste asielaanvraag indiende bij de bevoegde Belgische instanties.

U vernam intussen ook via uw zus Z. (...) dat uw ex-schoonvader sedert de zomer van 2015 enkele keren zijn kleindochter is komen opeisen bij uw vader. Sedert het overlijden van uw ex-schoonvader is uw schoonmoeder enkele keren bij uw ouders en bij uw zus Z. (...) langsgeweest om haar kleindochter M. (...) op te eisen, dit sedert de lente van 2017. Ze had er tegenover uw zus Z. (...) mee gedreigd om een groot schandaal te maken mocht ze haar kleindochter niet in handen krijgen. Concreet had ze tegenover uw zus ermee gedreigd dat ze zou rondvertellen dat u lesbisch bent, dat u vreemd was gegaan met een vrouw, en dat u als gevolg daarvan aids heeft gekregen en daarop uw man en dochter had besmet. Ook zou uw schoonmoeder aan uw zus verteld hebben dat een vriendin van een vrouwelijke verwante van uw man tewerkgesteld was in de gespecialiseerde aidskliniek in Grozny en daar uw naam zo hebben herkend op een registratielijst van aidspatiënten. Uiteindelijk zou ze er ook mee gedreigd hebben dat ze contact zou zoeken met de neef van uw moeder, K. T. (...), die een raadgever is van president Ramzan Kadyrov. In zulk geval verwacht u des te meer dat uw familie u zou vermoorden, om te vermijden dat president Kadyrov weet zou krijgen van de u toegeschreven seksuele geaardheid en uw hele familie zou vervolgen omwille van deze u toegeschreven lesbische geaardheid.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, het internationaal paspoort van uw dochter M. (...), uw binnenlands paspoort, een e-mail van u aan een mensenrechtenactiviste, de overlijdensakte van uw man, een brief van uw advocaat, diverse internetartikels, een attest van een mensenrechtenorganisatie, een rapport van een ngo, een standaardmedisch attest voor de DVZ.

B. Motivering

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde asielmotieven. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling op zich geeft reeds aanleiding tot het plaatsen van vraagtekens bij uw algemene geloofwaardigheid. Hoewel het gegeven dat u bij een eerdere asielaanvraag leugenachtige verklaringen heeft afgelegd op zich niet belet dat uw huidige aanvraag verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw huidige aanvraag, wat bijkomende eisen met zich mee brengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Welnu, er moet worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw huidige tweede asielaanvraag verklaringen heeft afgelegd die geloofwaardigheid missen, dusdanig dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u dient te worden geweigerd.

In het kader van uw huidige asielaanvraag geeft u aan dat hiv-besmette mensen in de samenleving worden gestigmatiseerd en gediscrimineerd. Daardoor zou u gebrekkige medische zorg hebben gekregen, die met name heeft geleid tot zowel de besmetting van uw dochter A. (...) als ook haar overlijden. Daardoor zou het u ook onmogelijk zijn om werk te vinden en zou u niet in staat zijn een zelfstandig leven op te bouwen. Tenslotte vreest u ook dat uw eigen familie, zodra ze zouden vernemen dat u aids heeft, u zou vermoorden omwille van de schande aan de familienaam. In dat kader vreest u ook uw ex-schoonfamilie die enerzijds eist dat u uw dochter M. (...) zou afgeven aan hen, en die, indien u dit niet doet, dreigt het gerucht te verspreiden dat u lesbisch geaard zou zijn, dat u tijdens uw huwelijk een overspelige relatie zou hebben gehad met een vrouw, dat u toen het hiv-virus zou hebben opgelopen, met een hiv-besmetting en het uiteindelijke overlijden van uw echtgenoot en uw dochter A. (...) voor gevolg. Dergelijk gerucht zou de intentie van uw familie om de familienaam te beschermen door u te doden, alleen maar versterken.

Het CGVS twijfelt niet aan het door u verklaarde ziektebeeld van u zelf en van directe verwanten, met het verlies van twee gezinsleden tot gevolg. Echter stelt het CGVS vast dat met name aan de levensbedreigende vervolgingsvrees die u koppelt aan een bekend raken van uw ziekte bij uw familie, geen geloof kan worden gehecht.

Allereerst dient ernstige twijfel te worden geuit aangaande uw verklaring als zou u gedurende meerdere jaren (vaststelling van de ziekte lente 2007 tot uw vertrek uit Tsjetsjenië in december 2012, en verder tot op heden toe) erin geslaagd zijn de hiv-besmetting van u zelf, uw echtgenoot en uw dochter A. (...) geheim te houden voor uw familie. Behalve uw jongste zus Z. (...) zou niemand van uw familie tot op heden weten dat er in de lente van 2007 hiv werd vastgesteld bij u, dat uw echtgenoot hiv-besmet was en uiteindelijk aan aids gestorven is op 17 oktober 2009, dat uw dochter A. (...) hiv-besmet was en uiteindelijk aan aids is gestorven op 5 februari 2010. Weliswaar haalt u aan dat u diverse initiatieven had ontplooid om te vermijden dat uw familie iets zou vernemen over uw ziekte: het geheim houden van het moment van uw bevalling van uw beide kinderen, het geheim houden van de eerste hospitalisatie van uw dochter A. (...) in 2008, het met de hulp van uw zus Z. (...) verzinnen van voorwendsels naar uw familie toe bij uw maandelijkse verplichte bezoeken aan het gespecialiseerd aidscentrum in uw stad. Ook zou u artsen en verplegend personeel hebben gesmeekt en omgekocht opdat zij uw ziekte zouden geheim houden naar uw familie toe. Echter blijkt elders uit uw verklaringen een veelvoud aan gedragingen en incidenten die het tezamen genomen alleen maar onwaarschijnlijker maken dat uw familie nog niet op de hoogte zou zijn van de hiv-besmetting van uw dochter, uw echtgenoot of u zelf. Het aantal personen dat uiteindelijk op de hoogte moet zijn geraakt van uw ziekte moet immers aanzienlijk worden genoemd. Zo gaf u aan dat u weliswaar uw bevalling geheim hield voor uw familie maar anderzijds was uw besmetting voor meerdere aanwezigen in het ziekenhuis duidelijk: niet alleen door het feit dat uw twee bevallingen doorgingen in een isolatiekamer maar ook door het feit dat uw hiv-besmetting in rood stond aangegeven nabij uw ziekenhuisbed, zodat 'zelfs de poetsvrouw kon zien dat u hiv-besmet was (CGVS I, p.6). Ook moest u na uw kraamopname telkens met een geboortecertificaat van het ziekenhuis naar de dienst Burgerlijke Stand (ZAGS), waarvan u zelf aangaf dat er een verwante tewerkgesteld was (CGVS I, p.6). Ook geeft u zelf toe dat het gegeven dat u maandelijks naar het gespecialiseerd aidscentrum in Grozny moest gaan, een enorm risico inhield dat u zou worden herkend door iemand. (CGVS I, p.9) Verder moet het overlijden van uw echtgenoot in een privékliniek aan de andere kant van de Russische Federatie minstens vragen hebben opgeroepen bij uw familie. Ook het feit dat uw – toen anderhalfjarige – dochter daags na een operatie ontslagen werd uit een gespecialiseerd ziekenhuis in Moskou, en dat zij eveneens uit een ziekenhuis in Grozny ontslagen werd ondanks hoge koorts, waarbij zij vijf dagen later zou overlijden, moet toch aanleiding gegeven hebben tot vragen in hoofde van uw familie en de intentie om een en ander uit te zoeken en aan te vechten. Daarenboven maakt u ook melding van enkele familiebezoeken aan uw dochter A. (...) toen ze gehospitaliseerd was in 2009. Zo maakt u melding van een bezoek door uw broer, en meerdere bezoeken door uw jongste zus (die wel op de hoogte was van uw ziekte)(CGVS I, p.9). Elders maakt u dan weer melding van een bezoek door uw schoonmoeder en de vrouw van uw schoonbroer (CGVS II, p.21). U wijst er verder op dat tijdens deze hospitalisatie van anderhalve maand voor uw dochter A. (...), in de periode december 2009-december 2010, meerdere moeders schandaal zouden hebben gemaakt nadat verpleegsters rondverteld hadden dat uw dochter A. (...) hiv-besmet is (CGVS I, p.8). U maakt ook melding van andere informatielekken over uw gezondheidsprobleem. Zo zou uw ex-schoonfamilie een kennis hebben die werkt in de gespecialiseerde aidskliniek in Grozny, en die daar ook effectief uw naam op een registratielijst heeft herkend (CGVS II, p.3,6). Daarbij blijkt uit uw verklaringen dat uw ex-schoonfamilie sedert minstens oktober 2009 op de hoogte is van uw ziekte, en dat meerdere leden van deze ex-schoonfamilie sedertdien nog meerdere contacten hebben gehad met uw eigen familie. Bovenstaande vaststellingen zijn van belang omdat uit uw verklaringen toch blijkt dat u geruime tijd nadat uw hiv-besmetting is vastgesteld is blijven wonen in de nabijheid van uw familie (midden 2007-december 2012) en dat u sedert het overlijden van uw man in oktober 2009 met uw kinderen zelfs terug bij uw ouders woonde. Dergelijke langdurige aanwezigheid in uw regio van herkomst is – vanuit het besef dat ongeloofwaardig is dat uw ziektebeeld al die jaren geheim kon blijven – incompatibel met een vervolgingsvrees jegens uw conservatief ingestelde familie.

In dit kader moet erop gewezen worden dat uw beschrijving van de houding van uw ex-schoonfamilie logica en coherentie mist. Immers blijkt dat uw schoonfamilie in eerste instantie ermee bedreigd had dat, indien u het zou wagen om bekend te maken dat uw echtgenoot/hun verwante aan aids is gestorven, ze aan uw familie bekend zouden maken dat u aan aids lijdt. Een eerste maal werd u op die manier bedreigd kort voordat uw man in oktober 2009 naar Altai vertrok voor een behandeling (CGVS I, p.7). Zelfs op de begrafenis van uw dochter A. (...) herhaalde uw ex-schoonmoeder haar dreigement dat ze uit de biecht zou klappen indien u ooit zou bekend maken dat uw echtgenoot aan aids is gestorven (CGVS I, p.8). Deze door u geschetste houding staat echter in schril contrast met de vermeende latere houding van deze familie op het moment dat ze begonnen uw dochter M. (...) op te eisen: immers dreigden ze er ditmaal mee publiek bekend te maken dat u lesbisch geaard zou zijn, dat u door overspel met een vrouw besmet zou zijn met hiv en dat u uw echtgenoot/hun verwante daardoor zou hebben besmet met het hiv-virus (CGVS II, p.3). Dergelijke ommezwaai van intimidatie om te vermijden dat van hun verwant zou geweten zijn dat hij aan aids is gestorven, naar een dreigement dat zij zelf

zouden bekend maken dat hun verwant door u met aids zou zijn besmet, kan bezwaarlijk geloofwaardig worden genoemd. Weliswaar verklaarde u dat uw ex-schoonfamilie hiermee dreigde omdat men koste wat het kost uw dochter M. (...) in handen wilde krijgen. Echter gaf u zelf aan dat deze mensen het Sharia-recht aan hun kant hadden en dat in Tsjetsjenië meer en meer het Sharia-recht de bovenhand heeft (CGVS II, p.2,6). Bijgevolg voldoet de drijfveer van het verkrijgen van de voogdij over uw dochter niet als verklaring voor dergelijke ommezwaai in het gedrag van uw schoonfamilie. Bij gebrek aan aannemelijke verklaring voor dergelijke ommezwaai moet ook in deze vaststelling een verdere tegenindicatie worden gezien van de aannemelijkheid van uw vervolgingsvrees jegens uw familie en schoonfamilie.

Tenslotte dient het op zijn minst opmerkelijk te worden genoemd dat u meerdere medische documenten in verband met uw gezondheidstoestand in uw ouderlijk huis bewaart. Zo zouden wellicht uw medisch boekje maar al zeker medische documenten in verband met uw TBC-behandeling op het adres van uw ouders liggen (CGVS II, p.10, 13, 17). Weliswaar claimde u, bij confrontatie met deze anomalie, dat in geen enkel van deze documenten verwezen wordt naar uw hiv-besmetting: alle documenten die verwijzen naar uw hiv-besmetting zouden in uw dossier in de gespecialiseerde aidskliniek liggen (CGVS II, p.17). Echter kan het bezwaarlijk aannemelijk worden genoemd dat in geen enkele van deze documenten enige verwijzing zou staan naar uw hiv-besmetting: met name de bij u thuis bewaarde documenten over uw TBC-besmetting en –behandeling (2010-2011) moeten toch enige verwijzing bevatten naar uw hiv-besmetting. Deze vaststelling is uiteraard gewichtig, gezien de door u geuite angst dat uw familie weet zou krijgen van uw hiv-besmetting en als gevolg daarvan zou besluiten om u omwille van de aanslag op de familie-eer om te brengen. De vaststelling dat u dergelijke medische documenten gewoon in uw ouderlijk huis zou bewaren doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vervolgingsvrees die u koppelt aan een ontdekking van uw ziekte door uw familie.

In bovenstaande is nog geen melding gemaakt van uw verklaring als zou uw dochter A. (...) aan de basis hebben gelegen van een besmetting met het hiv-virus van een aantal andere kinderen in de periode van haar hospitalisatie eind 2009-begin 2010. Deze verwijzing door u dient echter manifest bedrieglijk te worden genoemd en doet dan ook weerom afbreuk aan de geloofwaardigheid aan de vervolgingsvrees die u concreet koppelt aan enige bekendmaking van uw ziekte. U verklaarde meer bepaald dat door het veelvuldig gebruik van injectienaalden door het ziekenhuispersoneel het hiv-virus zou zijn overgedragen op andere kinderen. Daarop zou een gerechtelijke klacht zijn ingediend in het kader waarvan u ook bent ondervraagd door een politierechercheur. De uiteindelijke rechtszaak werd echter verloren door de klagers, wat u doet vermoeden dat president Kadyrov zelf hierin is tussengekomen (CGVS II, p.11). Echter werden meerdere indicaties van ongeloofwaardigheid vastgesteld. Zo blijkt dat u zich over cruciale aspecten van dit gegeven nauwelijks geïnformeerd toont terwijl het aan dit rechtsgeding gekoppeld risico van publieke bekendwording van uw ziekte met alle gevolgen van dien enorm is. Immers weet u niet eens met zekerheid hoeveel kinderen toen zijn besmet met het hiv-virus: zo gaf u initieel aan niet te weten hoeveel kinderen zijn besmet, maar vulde u vervolgens aan dat alle kinderen die in dezelfde periode als uw dochter gehospitaliseerd waren, zijn onderzocht op het hiv-virus en daarbij moeten 6 of 7 besmettingen zijn vastgesteld (CGVS II, p. 14). Gezien u verklaart zeker te weten dat deze besmetting uitgaat van uw dochter – luidens uw verklaring zou vaststaan dat de besmetting uitgaat van uw dochter omdat zij in die periode de enige hiv-patiënte in dat ziekenhuis was (CGVS II, p. 15) – kan het bezwaarlijk aannemelijk worden genoemd dat u geen absolute duidelijkheid heeft over hoeveel mensen uiteindelijk zijn besmet via uw dochter. U heeft er ook geen idee van hoeveel ouders uiteindelijk mee klacht hebben ingediend in verband met deze besmetting. U heeft slechts weet van één moeder, R. (...), die klacht zou hebben ingediend (CGVS II, p. 15). U weet ook niet of deze hele kwestie in de Tsjetsjeense media is besproken (CGVS II, p.14). Eind 2010-begin 2011 zou u in deze aangelegenheid een verklaring hebben afgelegd aan een rechercheur. U zou daarna door hem ook naar de politieafdeling zijn geroepen voor verdere verklaringen (CGVS II, p.13-14). De naam van deze rechercheur kan u zich echter niet meer herinneren. U weet dat er een gerechtelijk vonnis is uitgesproken waarbij de klagers in het ongelijk zijn gesteld. U heeft er echter geen idee van of uw naam of de naam van uw dochter A. (...) worden genoemd in dit vonnis (CGVS II, p.14-15, 22). Dergelijke onwetenschap kan niet geloofwaardig worden genoemd. Gegeven het risico voor uw persoonlijke veiligheid dat van dergelijk rechtsgeding uitgaat, dient het daarbij een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van dit gegeven te worden genoemd dat u slechts in het kader van uw laatste asielgehoor voor het eerst melding maakt van deze zaak (CGVS II, p. 11). U werd met deze vaststelling geconfronteerd (CGVS II, p. 14,). U gaf aan dat u het bij uw vorige gehoren was vergeten te vermelden en dat er mogelijk een geheugenprobleem kan hebben gespeeld. Deze uitleg voldoet niet. Van een geheugenprobleem legt u alvast geen begin van bewijs neer. In het algemeen kan het niet geloofwaardig worden genoemd dat iemand die een levensgevaar koppelt aan de bekendmaking van haar ziekte, die dit gerechtelijk onderzoek zelfs de directe vluchtaanleiding noemt

(CGVS II, p.23), zou vergeten melding te maken van een gerechtelijk onderzoek, een rechtszaak en mogelijk een mediatieke vermelding van een besmetting van andere mensen via uw dochter. In dit kader dient ook herinnerd te worden aan uw verklaringen dat meerdere van uw verwanten tewerkgesteld zijn bij de politiediensten van de Tsjetsjeense republiek en dat het risico dat deze verwanten kennis zouden krijgen van uw hiv-besmetting via een politieonderzoek naar besmetting van andere kinderen via uw dochter groot te noemen is, wat uw verklaring van vergeetachtigheid op dit punt alleen maar ongeloofwaardig maakt. Zo verklaarde u dat uw broer M. (...) werkt op het departement Uitvoering van Straffen en Boetes (CGVS II, p.9), ook een neef A. T. (...) zou daar in het verleden hebben gewerkt. Verder zou u een neef langs moederszijde hebben die werkt bij de politie.

In het verlengde van bovenstaande vaststelling zij het ook opmerkelijk genoemd dat u nooit eerder dan tijdens uw laatste asielgehoor melding maakte van een verwant die naaste medewerker zou zijn van president Kadyrov. Meer bepaald verklaarde u dat gehoor dat uw schoonmoeder tegenover uw zus ermee zou bedreigd hebben dat ze K. M. T. (...), een verwant van u die dicht bij president Kadyrov staat, zou inlichten over uw ziekte en uw toegedichte seksuele geaardheid (CGVS II, p.3). Deze verwant beschrijft u daarbij als een belangrijke geestelijke in Tsjetsjenië (CGVS II, p.3-7). Weliswaar haalt u aan dat slechts anderhalve maand voor uw laatste asielgehoor voor het eerst ermee bedreigd werd dat deze persoon zou worden ingelicht over uw ziekte en uw toegedichte seksuele geaardheid (CGVS II, p.6). Niettemin dient het onaannemelijk te worden genoemd dat u bij eerdere gehoren er wel op meende te moeten wijzen dat uw familie dusdanig conservatief is dat u verwachtte te worden vermoord zodra geweten zou zijn dat u hiv-besmet bent, maar dat u anderzijds zou nalaten te wijzen op een familieband met een naaste raadgever van president Kadyrov wat het door u verklaarde acute gevaar dat u zou lopen bij dergelijke bekendmaking alleen maar zou benadrukken en vergroten. Ook deze verwijzing dient dan ook ernstig in twijfel te worden getrokken.

In het algemeen dient ook te worden getwijfeld aan het door u verklaarde conservatieve profiel van uw familie. Deze vaststelling is van belang gezien u toch sedert de vaststelling van uw hiv-besmetting in 2007 nog meerdere jaren in Tsjetsjenië heeft verbleven, zelfs sedert eind 2009 in uw ouderlijke woning, en dit in concreto tot uw vertrek uit Tsjetsjenië in december 2012. Zo blijkt dat u doorheen de jaren een hoge mate van zelfstandigheid heeft kunnen ontplooiën die eerder haaks staat op een conservatieve houding tegenover de vrouw in het algemeen of een uitgesproken gevoeligheid voor de sociale reputatie. Zo is het opvallend dat het u als nakomeling uit een conservatieve familie toch zou zijn toegestaan om een vijf maanden durende opleiding cosmetica te gaan volgen in Sint-Petersburg in 2003 (CGVS II, p.7-8). Het feit dat u daar logeerde bij een gehuwde oom is niet van aard te miskennen dat het u niettemin gegund werd een carrière te beogen in de cosmetische sector en dat het u daarom toegestaan werd een opleiding te volgen in een ander deel van de Russische federatie. Dat u nadien gelegenheid had om in het op dat moment nog door oorlogshandelingen geteisterde Grozny op zelfstandige basis een kapsalon met massageafdeling uit te baten (CGVS II, p.8) is om dezelfde reden frappant. Tenslotte werd in uw verklaringen ook vastgesteld dat u verschillende keren op handelsreis bent gegaan naar Azerbeidzjan ter bevoorrading van de kledingwinkels die u met uw echtgenoot uitbaatte (CGVS I, p.12). Dergelijke vaststellingen geven er toch eerder blijk van dat uw familie u een hoge mate van vrijheid toestond, wat haaks staat op het conservatieve profiel dat u uw familie toedicht. Concluderend moet worden besloten dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u een dusdanig conservatieve familie heeft dat u levensgevaar loopt van zodra bij uw familie bekend zou zijn dat u hiv-besmet bent, en dat u er gedurende de laatste tien jaar ook effectief in geslaagd zou zijn uw ziekte geheim te houden.

Voor wat betreft de door u aangehaalde problemen van discriminatie omwille van uw ziekteprofiel moet het volgende worden opgemerkt. U gaf aan dat hiv-besmette mensen in de samenleving worden gestigmatiseerd en gediscrimineerd. Daardoor zou u gebrekkige medische zorg hebben gekregen, die met name heeft geleid tot zowel de besmetting van uw dochter A. (...) als ook haar overlijden. Door uw besmetting zou het u ook onmogelijk zijn om werk te vinden en zou u niet in staat zijn een zelfstandig leven op te bouwen. U claimt ook dat u niet meer kan huwen omdat daarvoor een aids-test wordt geëist.

U slaagt er alvast niet in aannemelijk te maken dat er in uw geval sprake is van een door het stigma van aids gemotiveerde nalatigheid in de medische zorgverlening die dusdanig ver gaat dat deze leidt tot levensbedreigende situaties.

Allereerst moet in dit kader gewezen worden op de laattijdigheid van de asielaanvraag die u wijdt aan dit asielmotief. Uw eerste asielaanvraag waarvan u aangeeft dat die op een gefingeerd asielmotief was gebaseerd werd afgesloten op 11 oktober 2013 met een verwerping van uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS. Op 13 juni 2013 had u nog een aanvraag tot medische regularisatie ingediend, beter gekend als de procedure 9ter. Slechts op 18 juni 2015 vroeg u een tweede maal asiel, voor het eerst omwille van uw hiv-besmetting en de vervolgingsvrees die u daaraan koppelt. Deze vaststelling is op zich reeds bezwarend. Ter verklaring gaf u ter zake aan dat u steeds gewend

was om uw ziekte voor iedereen verborgen te houden en dat u tijd nodig had om uw ziekte te kunnen bekennen. Daarenboven gaf u aan dat u vooral medische zorg nodig had en dat u het om die reden voldoende vond dat u een aanvraag tot medische regularisatie zou indienen (CGVS I, p.10). Welnu, in dit geval moet het bevreemdend worden genoemd dat u enerzijds, en dit zelfs nog voor uw eerste asielaanvraag was afgesloten met een verwerping van uw beroep voor de RVV, ervoor koos een aanvraag tot medische regularisatie te baseren op uw hiv-besmetting, maar dat u anderzijds slechts twee jaar later melding maakte van uw hivbesmetting in het kader van een asielprocedure. Dit en uw verklaring dat u vooral een medische verzorging behoefde voor uw ziekte en om die reden zich beperkte tot een aanvraag van medische regularisatie geeft alles behalve blijk van enige urgente en ernstige vervolgingsvrees omwille van uw ziekteprofiel.

Daarbij valt het trouwens op dat u in uw aanvraag tot medische regularisatie op geen enkele manier verwijst naar intentionele nalatigheid in de medische zorgverlening – met de besmetting en uiteindelijk het overlijden van uw dochter voor gevolg – zoals u dat wel doet in het kader van uw huidige asielaanvraag. Zo wordt er in het desbetreffend verzoekschrift dd.13.06.2013 enkel aangestipt dat de voor u benodigde medische zorgen en handelingen ontoereikend zijn in uw land van oorsprong. Verder bevat dit verzoekschrift in bijlage een gedetailleerd medisch attest dd.03.06.2013 (p.5) waar onder de rubriek 'Evaluatie van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst' enkel vermeld wordt: 'deze zijn onvoldoende.'

U ondersteunt die aanvraag tot medische regularisatie trouwens evenmin met enig medisch bewijs uit uw land van herkomst. Nochtans ware dergelijk bewijs van belang, niet alleen ter bevestiging van uw ziektebeeld, maar wie weet ook, mocht zulk bewijs bestaan, als indicatie van een eventuele nalatige handelingen in de medische zorgverlening. Ook in het kader van uw huidige asielaanvraag legt u geen begin van bewijs uit uw herkomstland neer dat zou kunnen wijzen op enige nalatigheid in de medische zorgverlening in uw land van herkomst. Op de vraag waarom u alle medische documenten heeft achtergelaten in de Russische federatie geeft u daarbij evengoed een antwoord dat geen blijk geeft van enige urgentie in uw hoofde om aan te tonen dat er sprake zou zijn van intentionele en discriminatoire nalatigheid in het optreden van het medisch personeel in uw land van herkomst. U verklaarde in concreto dat andere migranten u hadden voorgehouden dat u altijd op latere datum documenten kon laten overkomen uit uw land van herkomst en dat u sowieso bij uw aankomst in België het nog niet aandurfde om uw hiv-besmetting ter sprake te brengen in het kader van een asielprocedure (CGVS II, p.16-17). Dergelijke uitleg vermag echter niet te verklaren waarom u zelfs na de weigering in het kader van uw eerste asielaanvraag, of op het moment van de aanvraag van een medische regularisatie, of bij het indienen van uw tweede asielaanvraag, nog steeds geen inspanning heeft geleverd om enig begin van bewijs aangaande uw medische problematiek, of enige medische nalatigheid in dit kader, aan te leveren.

Tenslotte zij er ook op gewezen dat u ook in het kader van uw eerste asielaanvraag melding maakte van gezondheidsproblemen en het uiteindelijke overlijden van uw dochter A. (...). Toen echter gaf u een andere voorstelling van zaken aan dit gegeven (1ste asielaanvraag, gehoor CGVS p.4). U hield het er toen op dat uw moeder met uw dochter A. (...) omwille van een longontsteking naar het Republikeins Ziekenhuis was gegaan in Grozny waar uw dochter een week zou zijn opgenomen. U zelf bevond zich op dat moment in een ziekenhuis in Armavir voor een TBC-behandeling. Na een week werd uw dochter uit dat ziekenhuis ontslagen omdat ze volgens de artsen aan de beterhand was, wat luidens uw verklaringen tijdens dat gehoor niet strookte met de werkelijkheid. Echter haalde u toen aan als oorzaak van deze demarche door de artsen, dat de artsen in uw land van herkomst minder competent zijn. Uw dochter zou toen bij u in Armavir zijn gebracht, waar ze door uw moeder en een nicht naar het lokale ziekenhuis werd gebracht. Ze zou daar zijn overleden op 5 februari 2010. U legde trouwens in het kader van die eerste asielaanvraag een kopie van een medisch attest neer waaruit kon blijken dat u in die periode werd behandeld door de 'Armavirskii protivotuberkuleznyj dispensar' (Armavir antituberculosedispensarium). Deze verklaringen staan in schril contrast tot uw verklaringen in het kader van uw huidige asielaanvraag, namelijk dat er pas veel later TBC was vastgesteld bij u, in concreto in december 2010, dat u zelf met uw dochter naar het Republikeins Kinderziekenhuis in Grozny was gegaan, dat uw dochter na haar ontslag uit het ziekenhuis niet meer naar een andere kliniek was gegaan maar dat ze thuis is overleden. Deze incoherentie van uw verklaringen moet ernstig worden genoemd, en wel omdat u in het kader van het gefingeerd asielmotief van uw eerste asielaanvraag (vervolgving door Tsjetsjeense autoriteiten omdat uw echtgenoot verdacht werd van steun aan de rebellen) geen enkel belang had bij een andere feitelijke voorstelling van de behandelingenplaatsen van uw dochter, of het competentieniveau van het behandelend medisch personeel. Deze vaststelling bevestigt dan ook de gevolgtrekking dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat het stigma rond uw ziekte een levensbedreigende impact zou hebben op de toegang tot en kwaliteit van de medische dienstverlening in uw land van herkomst.

Deze vaststellingen maken dan ook dat u uw claim als zou de discriminatoire medische nalatigheid in uw land van herkomst dusdanig zijn dat die levensbedreigende gevolgen hebben, niet aannemelijk maakt.

Voor wat uw claim betreft dat u om reden van uw ziekte een moeizame toegang heeft tot medische zorg in uw land van herkomst zij er allereerst op gewezen dat u een regelmatige toegang had tot het gespecialiseerd aidscentrum in Grozny, voor u zelf en voor uw kinderen. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u, na de diagnose van TBC, gedurende drie maanden werd behandeld binnen de Tsjetsjeense republiek, en gedurende een half jaar in een sanatorium in Toljatti. U gaf daarbij aan dat die behandeling gratis was (CGVS II, p.12-13). Ook voor de behandeling van uw dochter M. (...) kon u meermaals terecht in ziekenhuizen in Tsjetsjenië en Moskou. Bijgevolg kan niet worden afgeleid dat uw toegang tot medische zorg dusdanig en intentioneel zou zijn belemmerd dat in casu gesproken kan worden van vervolging.

Wat betreft uw aanmerking dat het u door uw besmetting ook onmogelijk zou zijn om werk te vinden en een zelfstandig leven op te bouwen, moet alvast worden opgeworpen dat het CGVS niet uitsluit dat de toegang tot de arbeidsmarkt in uw geval mogelijk ernstig beperkt is door discriminatie omwille van uw besmetting. Dergelijke discriminatie is echter niet dusdanig zwaarwichtig te noemen dat deze in casu dient gelijkgesteld te worden met vervolging, in de zin van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit. Daarbij komt dat de impact van de mogelijk beperkte toegang tot de arbeidsmarkt en de verklaarde onmogelijkheid om een zelfstandig bestaan op te bouwen, deels afhangt van het netwerk waarop men zou kunnen terugvallen. Gezien het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over de houding en de reacties van uw familiaal netwerk, stelt u het CGVS niet in staat een adequate inschatting te maken van dit aspect. Voor wat betreft uw claim dat u niet meer zou kunnen huwen gezien de Tsjetsjeense overheid voor een huwelijk een bewijs dat de huwelijkskandidaten vrij zijn van een hiv-besmetting eist, zij allereerst verwezen naar het door u zelf neergelegde persartikel (Kavkaz Uzel 14.12.2013), waaruit blijken kan dat een hiv-besmetting niet gelijk staat met een verbod om te huwen: in geval een van de huwelijkskandidaten besmet zou zijn met het hiv-virus, kan het huwelijk nog doorgang vinden indien de beide families hiertoe toestemming geven. Bij gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande het moreel profiel van uw familie laat u het CGVS echter niet toe een correcte inschatting te geven van dit gegeven.

Voor wat betreft de vrees die u uit dat u de voogdij over uw dochter zou verliezen aan uw vroegere schoonfamilie, moet worden opgemerkt dat u, gezien de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande het profiel en de reacties van uw familie en voormalige schoonfamilie, moet opnieuw worden afgeleid dat uw gedrag het het CGVS onmogelijk maakt om een adequate inschatting te geven aan dit motief. Bijgevolg kan geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid uit uw verklaringen op dit punt.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard dat ze bovenstaande vaststellingen vermogen te verklaren of te weerleggen. De internationale paspoorten van uw dochter M. (...) en u zelf, uw binnenlands paspoort, bevatten persoonlijke identiteitsgegevens die niet in twijfel worden getrokken door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de overlijdensakte voor uw echtgenoot.

De in het door u neergelegde standaardmedische attest voor de DVZ dd. 25.11.14 gemaakte diagnose in verband met uw gezondheid wordt als dusdanig ook niet in twijfel getrokken door het CGVS. Dit stuk bevat echter geen informatie die vermogt bovenstaande beslissing te beïnvloeden.

Uit de door u neergelegde mail dd.23.03.2015 blijkt dat u op die datum een mail heeft gericht tot S. G. (...), feit dat op zich evenmin in twijfel wordt getrokken. Bij deze mail valt het alvast op dat u deze mail anoniem heeft verstuurd. Voorts maakt u in deze mail enkel melding in algemene bewoordingen van de verachting die hiv-besmette mensen ondergaan, het weigeren van medische hulp en de onverschillige houding van medische instellingen, het overlijden van uw man en uw dochter, het overheidsverbod op huwelijken en zwangerschappen van hiv-besmette burgers, de onmogelijkheid om zich als Tsjetsjeense hiv-besmette elders te vestigen in de Russische federatie, en het verschil qua attitude met het buitenland. In deze mail wordt er geen melding gemaakt van de vrees die u zou hebben jegens uw familie of uw schoonfamilie, of een rechtszaak die zou zijn aangespannen in verband met een hiv-besmetting van andere kinderen, of een dreigement dat geruchten zouden worden verspreid over een u toegedichte lesbische geaardheid.

In het hierop volgend attest dd.09.04.2015 dat uitgaat van S. G. (...) wordt de door u in algemene bewoordingen aangehaalde maatschappelijke problematiek bevestigd. Meer bepaald wordt aangegeven dat de houding in Tsjetsjenië jegens hiv-besmetten zeer intolerant is, ook vanwege medisch personeel, dat hivbesmetting vaak wordt geassocieerd met een immorele levenswandel, dat dit alles deels te wijten is aan een gebrekkige geïnformeerdheid van de Tsjetsjeense samenleving aangaande aids. Deze gegevens worden op zich niet tegengesproken door het CGVS. Doch vindt het CGVS hierin geen blijk als zouden aidslijders dusdanig worden gediscrimineerd dat dient te worden gesproken van vervolging. Gezien het algemene karakter van het attest van S. G. (...), gezien dit attest

niet ingaat op de persoonlijke feiten die u had aangehaald, kan hierin evenmin enige bevestiging worden gevonden die erop zou wijzen dat de door u verklaarde vervolgingsvrees geloofwaardig is.

Uit de bij dit attest gevoegde persartikels (persartikel Kavkaz Uzel dd.14.12.13, persartikel newizv dd.29.01.11, persartikel Serdse Tsjetsjni sine dato) blijkt dat er een negatieve perceptie is van hiv-besmette personen in Tsjetsjenië. Echter blijkt uit deze persartikels niet dat die perceptie aanleiding geeft tot vervolging van aidslijders of tot een discriminatie die gelijk te stellen is met vervolging.

In het verzoekschrift dd.16.06.2015 van uw advocate, ter ondersteuning van uw huidige, tweede asielaanvraag, betoogt zij dat vrouwelijke aidslijders dienen te worden aanzien als een sociale groep, die gemarginaliseerd en gestigmatiseerd is door de Tsjetsjeense autoriteiten en door de lokale bevolking, en die te lijden heeft van een discriminatie die veralgemeend, ernstig en systematisch is, en bijgevolg gelijkgesteld moet worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Welnu, uit uw verklaringen of uit de door u neergelegde overtuigingsstukken blijkt alvast niet dat hiv-besmette vrouwen in Tsjetsjenië systematisch dusdanige discriminatie te lijden hebben dat in deze sprake moet zijn van een intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid en de fysieke integriteit van deze vrouwen. Of dergelijke discriminatie dusdanig ernstig is dat ze gelijkgesteld moet worden met vervolging dient alvast geval per geval te worden bekeken. Hoe zwaar de negatieve impact is van de maatschappelijke perceptie, de mogelijk bemoeilijkte toegang tot de arbeidsmarkt, en de mogelijk nalatige verstrekking van medische zorg, hangt daarbij ten dele af van de mate waarin de hiv-besmette persoon in kwestie kan terugvallen op een dragend netwerk. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen van u op dit punt, moet in dit geval net geoordeeld worden dat u niet aannemelijk maakt dat in uw geval gesproken moet worden van een discriminatie die gelijk te stellen is met vervolging.

Uit de door uw advocate neergelegde overtuigingsstukken ter ondersteuning van haar verzoekschrift (Le traitement du VIH/SIDA en République de Tchétchénie, Asyls feb 2015; persartikel Libération 'La Tchétchénie soumise à la charia de Kadyrov' 09.03.09; persartikel AtlasVista 'Le sida dans le Caucase du Nord, la face cachée de la guerre,' 24.05.07) blijkt evenmin dat hiv-besmette vrouwen in Tsjetsjenië momenteel systematisch dusdanige discriminatie te lijden hebben dat in deze sprake moet zijn van een intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid en de fysieke integriteit van deze vrouwen.

De door u neergelegde lijst van websites waarop de problemen die aidslijders in Tsjetsjenië ter sprake worden gebracht, heeft op zich geen betrekking op de door u verklaarde problemen. Bijgevolg vermag deze lijst niet bovenstaande vaststellingen te beïnvloeden of te weerleggen. Daarbij valt het trouwens op dat u, wanneer tijdens het gehoor bevraagd werd welke websites u consulteert om zich te informeren over de situatie van aidslijders in Tsjetsjenië, u er niet in slaagde ook maar één zulke website te benoemen (CGVS I, p.10).

Uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter A. (...), en haar overlijdensakte werden in het kader van uw huidige asielaanvraag door u opnieuw aangehaald maar werden reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aangebracht en beoordeeld. Deze stukken maken bijgevolg geen nieuwe elementen uit die binnen het bestek van deze asielaanvraag dienen te worden besproken. Niettemin kan erop worden gewezen dat de inhoud van deze stukken niet in twijfel wordt getrokken in het kader van bovenstaande beslissing.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere

appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 4.5 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het beginsel van voordeel van twijfel voor een asielzoeker”* en van *“het beginsel van goed bestuur, in het bijzonder de beginselen van goede trouw, van zorgvuldigheid en van de zorgvuldige voorbereiding van de administratieve beslissingen”*. Verzoekende partij voert tevens aan dat er sprake is van een *“(s)amenvattende en gedeeltelijke onderzoek van de asielaanvraag van de verzoekende partij”* en van een *“(p)artiële lezing van de informatie vervat in de objectieve rapporten toegevoegd als bijlage bij de tweede asielaanvraag van de verzoekster”*. Ten slotte meent zij nog dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4.5 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt. Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. In verband met de opgeworpen schending van *“de beginselen van goede trouw”*, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier deze *“beginselen van goede trouw”* zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar *“de beginselen van goede trouw”*. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat haar algemene geloofwaardigheid wordt ondergraven door de vaststelling dat zij bij een eerdere asielaanvraag leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, verwijst verzoekende partij naar de rapport *"Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems"* van het UNHCR waarin opgemerkt wordt dat een gevoel van schaamte ertoe kan leiden dat asielzoekers geen volledige verklaringen durven afleggen. Verzoekende partij meent dat zij *"terecht, op basis van de objectieve informatie gegeven door de verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag betreffende de situatie van seropositieve mensen in Tsjetsjenië en meer bepaald vrouwen die seropositief zijn, zodra zij in België aankwam vrezende om de werkelijke redenen van haar vlucht uit Tsjetsjenië te verklaren"*.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezende voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Waar zij stelt dat zij zich zou hebben geschaamd, stelt de Raad vast dat verzoekende partij dan weer wel nog voor haar eerste asielaanvraag was afgesloten met een verwerping van haar beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een aanvraag tot medische regularisatie indiende gebaseerd op haar hiv-besmetting. Nu zij in het kader van haar aanvraag tot medische regularisatie klaarblijkelijk wel melding durfde maken van haar hiv-besmetting, kan niet ingezien worden waarom zij hiervan niet eveneens melding heeft gemaakt in het kader van haar beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing inzake haar eerste asielaanvraag en daarentegen is blijven steunen op haar verzonnen asielrelaas. Deze vaststelling ondermijnt dan ook haar algemene geloofwaardigheid.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij stelt dat uit het gehoorverslag van 12 juni 2017 blijkt dat de *protection officer* niet neutraal was en daarentegen een partijdige houding had aangenomen, duidt de Raad er vooreerst op dat een ambtenaar van het Commissariaat-generaal geen enkel belang heeft bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe deze aangestelde *in casu* vooringenomen of niet objectief zou zijn geweest. Verzoekende partij brengt evenmin concrete elementen aan waaruit dit zou blijken. Zij verwijst desbetreffend louter naar pagina 23 van voormeld gehoorverslag, zonder concreet aan te duiden waaruit blijkt dat de *protection officer* vooringenomen of niet objectief zou zijn geweest. De Raad merkt hierbij nog op dat het aan de

protection officer toekomt om bepaalde vragen te stellen teneinde meer duidelijkheid te krijgen over de redenen waarom verzoekende partij haar land van herkomst heeft verlaten.

2.2.8.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat geen geloof kan worden gehecht aan de levensbedreigende vervolgingsvrees die zij koppelt aan een bekend raken van haar ziekte bij haar familie, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij *“speculeert door conclusies te trekken uit bepaalde verklaringen van de verzoekster, die nochtans op geen enkele wijze ni uit de verklaringen zelf vallen af te leiden”*. Verzoekende partij onderstreept in haar verzoekschrift dat (i) geen enkel familielid in het ziekenhuis op bezoek is gekomen toen zij bevallen was; (ii) het loutere feit dat op de geboorteakte van haar kinderen een rode code stond die de hiv-besmetting aangaf niet betekent dat haar familieleden ook werkelijk op de hoogte zouden geraken van haar gezondheidstoestand of die van haar kinderen; (iii) haar maandelijkse bezoeken aan het Aidscentrum in Grozny noodzakelijk waren, vooral na de bevalling van haar dochter M.; (iv) het geenszins verwonderlijk is dat haar familie zich niet bij haar ex-schoonfamilie geïnformeerd heeft naar de werkelijke redenen van het overlijden van haar echtgenoot nu haar familie zich volgens de Tsjetsjeense gewoontes niet mag mengen in de interne familieaangelegenheden van de familie van haar echtgenoot; (v) haar moeder bij de hospitalisatie van haar dochter A. in 2009 niet op bezoek is gekomen; (vi) haar dochter A. bij haar hospitalisatie in 2009 gehospitaliseerd was bij de andere kinderen en niet in isolatie was geplaatst; (vii) zij bij de hospitalisatie van haar dochter A. de dokters hadden omgekocht om de hiv-besmetting geheim te houden; (viii) haar familie geen klacht had ingediend na het overlijden van haar dochter A. nu zij wisten dat dit geen zin had en haar jongere broer bovendien net was omgekomen in een auto-ongeval; (ix) de kennis van haar ex-schoonfamilie die werkte in de gespecialiseerde aidskliniek in Grozny haar naam pas heeft ontdekt op een registratielijst na haar vertrek uit Tsjetsjenië; (x) verwerende partij nalaat objectieve informatie bij te brengen waaruit blijkt dat haar hiv-besmetting in haar medisch boekje zou moeten vermeld staan en (xi) zij duidelijk vermeld heeft dat zij in het huis van haar ouders geen enkel medisch document bewaarde dat verwees naar haar hiv-besmetting.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaand betoog op geen enkele wijze erin slaagt de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de levensbedreigende vervolgingsvrees die verzoekende partij koppelt aan een bekend raken van haar ziekte bij haar familie in een ander daglicht te stellen.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing vooreerst wordt opgemerkt dat de bewering van verzoekende partij als zou zij gedurende meerdere jaren erin geslaagd zijn de hiv-besmetting van haarzelf, haar echtgenoot en haar dochter A. geheim te houden voor haar familie niet geloofwaardig is. Verwerende partij stelt dienaangaande vast dat verzoekende partij weliswaar aanhaalt dat zij diverse initiatieven had ontplooid om te vermijden dat haar familie iets zou vernemen over haar ziekte, doch anderzijds uit haar verklaringen een veelvoud aan gedragingen en incidenten blijkt die het tezamen genomen alleen maar onwaarschijnlijker maken dat haar familie nog niet op de hoogte zou zijn van de hiv-besmetting van haar dochter, haar echtgenoot of haarzelf. In het bijzonder blijkt uit haar verklaringen dat er verschillende potentiële informatielekken waren wat betreft haar gezondheidsprobleem, waardoor het niet geloofwaardig is dat haar ziektebeeld al die jaren geheim kon blijven. Verwerende partij bemerkt dan ook dat het niet compatibel is met een vervolgingsvrees jegens haar conservatief ingestelde familie dat zij geruime tijd nadat haar hiv-besmetting is vastgesteld is blijven wonen in de nabijheid van haar familie en dat zij sedert het overlijden van haar man in oktober 2009 met haar kinderen zelfs terug bij haar ouders woonde. Verder wijst verwerende partij erop dat de beschrijving van verzoekende partij van de houding van haar ex-schoonfamilie logica en coherentie mist, hetgeen een verdere tegenindicatie betreft van de aannemelijkheid van haar vervolgingsvrees jegens haar familie en schoonfamilie. Ten slotte wordt nog opgemerkt dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij meerdere medische documenten in verband met haar gezondheidstoestand in haar ouderlijke huis zou bewaren. Waar verzoekende partij dienaangaande claimde dat in geen enkel van deze documenten verwezen wordt naar haar hiv-besmetting, stelt verwerende partij dat het bezwaarlijk aannemelijk kan worden genoemd dat in geen enkele van deze documenten enige verwijzing zou staan naar haar hiv-besmetting en met name in de bij haar thuis bewaarde documenten over haar TBC-besmetting en –behandeling in 2010-2011.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging voormelde motieven te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal. Met deze opmerkingen werpt verzoekende partij evenwel geen ander licht op de vaststelling dat uit haar verklaringen blijkt dat er tal van mogelijke informatielekken waren waardoor haar hiv-besmetting bekend kon geraken. De Raad is van oordeel dat verwerende partij uit deze vaststelling terecht besluit dat het niet geloofwaardig is dat haar ziektebeeld al die jaren geheim kon blijven en dat haar langdurige

aanwezigheid in haar regio van herkomst nadat haar hiv-besmetting was vastgesteld incompatibel is met een vervolgingsvrees jegens haar conservatief ingestelde familie.

2.2.9.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat ook haar verklaring als zou haar dochter A. aan de basis hebben gelegen van een besmetting met het hiv-virus van een aantal andere kinderen in de periode van haar hospitalisatie eind 2009-begin 2010 manifest bedrieglijk is, betoogt verzoekende partij dat zij nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd aangaande deze zaak. Verzoekende partij wijst er tevens op dat de klacht van de ouders gericht was tegen het ziekenhuis en niet tegen verzoekende partij zelf. Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht naar het bestaan van een proces in Tsjetsjenië na hiv-besmetting van een aantal kinderen tijdens hun hospitalisatie.

2.2.9.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij niet kan bijgetreden worden waar zij stelt dat zij nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over deze zaak, nu in de bestreden beslissing verschillende vaststellingen werden gedaan waaruit het tegendeel blijkt. Meer bepaald wist zij niet eens met zekerheid hoeveel kinderen werden besmet met het hiv-virus, wist zij niet hoeveel ouders uiteindelijk mee klacht hebben ingediend in verband met deze besmetting, wist zij niet of deze hele kwestie in de Tsjetsjeense media is besproken, kon zij zich de naam van de rechercheur aan wie zij een verklaring zou hebben afgelegd niet meer herinneren en wist zij niet of haar naam of de naam van haar dochter A. genoemd wordt in het vonnis. Daar het aan dit rechtsgeding gekoppelde risico van publieke bekendwording van haar ziekte met alle gevolgen van dien enorm is, doet de vaststelling dat zij zich over deze cruciale aspecten nauwelijks geïnformeerd toont afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar bewering dat haar dochter A. aan de basis zou hebben gelegen van een besmetting met het hiv-virus van een aantal andere kinderen in de periode van haar hospitalisatie eind 2009-begin 2010 en dat daarop een gerechtelijke klacht zou zijn ingediend.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat de klacht van de ouders gericht was tegen het ziekenhuis en niet tegen haar, bemerkt de Raad dat dit niet wegneemt dat haar dochter A. aan de basis zou hebben gelegen van een besmetting met het hiv-virus van een aantal andere kinderen en dat aan het rechtsgeding – ook al is het niet persoonlijk tegen verzoekende partij gericht – dan ook een risico gekoppeld is van publieke bekendwording van de ziekte van verzoekende partij. In dat licht kan dan ook van verzoekende partij redelijkerwijs worden verwacht dat zij beter op de hoogte zou zijn van de cruciale aspecten van deze zaak.

Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht naar het bestaan van een proces in Tsjetsjenië na hiv-besmetting van een aantal kinderen tijdens hun hospitalisatie, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad wijst erop dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering dat haar dochter A. aan de basis zou hebben gelegen van een besmetting met het hiv-virus van een aantal andere kinderen waarna een gerechtelijke klacht zou zijn ingediend, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal onderzoek had moeten verrichten naar het bestaan van een proces in Tsjetsjenië na hiv-besmetting van een aantal kinderen tijdens hun hospitalisatie.

2.2.10.1. Aangaande de bemerking van verwerende partij dat zij nooit eerder dan tijdens haar laatste asielgehoor melding maakte van een verwant die naaste medewerker zou zijn van president Kadyrov (K. M. T.), werpt verzoekende partij op dat haar op het Commissariaat-generaal nooit gevraagd is geweest of zij verwanten heeft die deel uitmaken van de huidige Tsjetsjeense autoriteiten.

2.2.10.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij in de bestreden beslissing terecht opmerkt dat het onaannemelijk is dat verzoekende partij bij eerdere gehoren er wel op meende te moeten wijzen dat haar familie dusdanig conservatief is dat zij verwachtte te worden vermoord zodra geweten zou zijn dat zij hiv-besmet is, maar dat zij anderzijds zou nalaten te wijzen op een familieband met een naaste raadgever van president Kadyrov wat het door haar verklaarde acute gevaar dat zij zou lopen bij dergelijke bekendmaking alleen maar zou benadrukken en vergroten. De loutere opmerking dat

zij hiernaar niet gevraagd werd volstaat dan ook geenszins om te verklaren waarom zij hiervan niet eerder melding maakte.

2.2.11.1. Waar verwerende partij geen geloof hecht aan het door haar verklaarde conservatieve profiel van haar familie, stelt verzoekende partij dat haar ouders haar hadden toegestaan Tsjetsjenië vijf maanden te verlaten om haar zo te beschermen tegen de latente oorlogssituatie die er toen heerste. Zij benadrukt voorts dat zij heeft aangegeven dat haar ouders na haar terugkeer in Grozny het niet eens waren met haar beroepsactiviteit. Wat betreft de reizen die zij naar Azerbeidzjan maakte, bemerkt zij dat zij *“niet op enigerlei wijze werd gevraagd of zij deze reizen alleen had gemaakt of begeleid, bijvoorbeeld door een familielid van haar tweede echtgenoot”*.

2.2.11.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het geenszins strookt met het door haar voorgehouden conservatieve profiel van haar familie dat haar toegestaan werd om een vijf maanden durende opleiding cosmetica te gaan volgen in Sint-Petersburg in 2003. Het feit dat zij daar logeerde bij een gehuwde oom en ook het feit dat haar ouders haar wilde beschermen tegen de latente oorlogssituatie in Tsjetsjenië nemen niet weg dat haar niettemin gegund werd een carrière te beogen in de cosmetische sector en dat het haar daarom toegestaan werd een opleiding te volgen in een ander deel van de Russische Federatie. Nadien kon zij zelfs een eigen salon in Grozny openen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/06/2017, p. 8). Waar verzoekende partij opmerkt dat haar ouders het niet eens waren met haar beroepsactiviteit, stelt de Raad vast dat uit haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor blijkt dat haar ouders zich vooral zorgen maakten omwille van de veiligheidssituatie en dat zij daarom niet wilden dat zij elke dag alleen naar haar werk ging (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/06/2017, p. 8). Ondanks deze bezwaren van haar ouders, kon zij blijkbaar toch haar eigen gang gaan en haar activiteiten verder zetten, wat het door haar voorgehouden conservatieve profiel van haar familie sterk relativeert. Verder blijkt uit haar verklaringen niet dat zij tijdens haar drie reizen naar Azerbeidzjan vergezeld werd. Immers gaf zij op het Commissariaat-generaal louter aan dat zij drie keer naar Azerbeidzjan is gegaan ter bevoorrading van de kledingwinkels die zij met haar echtgenoot uitbaatte en dit ter vervanging van de vrouw die gewoonlijk zorgde voor de bevoorrading van de winkels. Zij maakt hierbij nergens gewag van het feit dat zij hierbij vergezeld zou zijn geweest door iemand (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS d.d. 11/09/2015, p. 12). In haar verzoekschrift lijkt zij te insinueren dat dit wel het geval zou zijn geweest, doch overtuigt haar weinig concrete bewering dat zij *“bijvoorbeeld door een familielid van haar tweede echtgenoot”* kon zijn begeleid allesbehalve. De Raad is dan ook van oordeel dat uit deze vaststelling blijkt dat haar familie haar een hoge maat van vrijheid toestond, wat haaks staat op het conservatieve profiel dat zij haar familie toedicht.

2.2.12.1. Verder betoogt verzoekende partij in haar verzoekschrift nog dat *“het CGVS zich (poogt) te mengen in het debat betreffende de vraag van een eventuele laattijdige ontvangen medische behandelingen door de verzoekster in Tsjetsjenië dit terwijl de vraag, die onderzocht moet worden door de asielinstanties de volgende is: heeft de verzoekster een gefundeerde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst”*. Daar uit de informatie die zij bijbrengt (bijlagen 3-6 van het verzoekschrift) blijkt dat mensen met hiv-besmetting, en in het bijzonder vrouwen, in Tsjetsjenië het slachtoffer zijn van discriminatie die als vervolging kan worden beschouwd, en voorts haar hiv-besmetting niet wordt betwist, meent verzoekende partij dat de motivering in de bestreden beslissing over de laattijdigheid van haar huidige asielaanvraag, het niet vermelden van intentionele nalatigheid in de medische zorgverlening in haar aanvraag tot medische regularisatie, het ontbreken van enig medisch bewijs uit haar herkomstland dat zou kunnen wijzen op enige nalatigheid in de medische zorgverlening in haar land van herkomst, haar tegenstrijdige verklaringen aangaande de behandelsplaatsen van haar dochter en het competentieniveau van het behandelend medisch personeel, haar toegang tot de medische zorg in Tsjetsjenië, de toegang tot de arbeidsmarkt en de mogelijkheid om te huwen *“volstrekt irrelevant”* is.

2.2.12.2. De Raad stelt evenwel vast dat het attest d.d. 9 april 2015 dat uitgaat van S. G. (bijlage 4 van het verzoekschrift), het rapport *“Le traitement du VIH/SIDA en République de Tchétchénie”* van Asyls d.d. februari 2015 (bijlage 3 van het verzoekschrift), het persartikel *“La Tchétchénie soumise à la charia de Kadyrov”* van *Liberation* d.d. 9 maart 2009 (bijlage 5 van het verzoekschrift) en het persartikel *“Le sida dans le Caucase du Nord, la face cachée de la guerre”* van *AtlasVista* d.d. 24 mei 2007 (bijlage 6 van het verzoekschrift) reeds eerder aan het administratief dossier werden toegevoegd (zie administratief dossier, stuk 16, documenten, doc. 2) en in de bestreden beslissing duidelijk in overweging werden genomen. De Raad wijst erop dat het louter opnieuw bijbrengen van deze stukken geen weerlegging uitmaakt van de desbetreffende motivering. Weliswaar oppert verzoekende partij in

haar verzoekschrift dat het door S. G. opgestelde attest zowel de objectieve informatie bevestigt die zij hierboven reeds aanhaalde als de eigen verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de discriminatie die zij en haar huidige dochter hadden geleden voordat zij Tsjetsjenië ontvluchtten, doch wijst de Raad erop dat verwerende partij aangaande dit attest in de bestreden beslissing terecht vaststelt dat het attest slechts van algemene aard is en niet ingaat op de persoonlijke feiten die verzoekende partij heeft aangehaald. Voor het overige weerlegt verzoekende partij op geen enkele wijze de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit de aangebrachte stukken weliswaar blijkt dat er een negatieve perceptie is van hiv-besmette personen in Tsjetsjenië, doch hieruit niet blijkt dat hiv-besmette vrouwen in Tsjetsjenië systematisch dusdanig discriminatie te lijden hebben dat in deze sprake moet zijn van een intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid en de fysieke integriteit van deze vrouwen. Immers beperkt verzoekende partij zich dienaangaande tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Door de commissaris-generaal wordt dan ook terecht besloten dat de vraag of dergelijke discriminatie dusdanig ernstig is dat ze gelijkgesteld moet worden met vervolging geval per geval dient te worden bekeken. In de bestreden beslissing wordt echter uitgebreid vastgesteld dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen bijbrengt waaruit blijkt dat in haar geval gesproken moet worden van een discriminatie die gelijk te stellen is met vervolging. In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die van aard zijn deze vaststelling in een ander daglicht te stellen, nu zij zich aangaande desbetreffende motivering beperkt tot de stelling dat deze “*volstrekt irrelevant*” is.

2.2.13. De Raad stelt verder nog vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat verwerende partij niet bevoegd is om zich uit te spreken over de aanvraag tot medische regularisatie. De Raad wijst er evenwel op dat verwerende partij zich geenszins uitspreekt over de gegrondheid van deze aanvraag, doch louter de vaststelling maakt dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag tot medische regularisatie nergens melding maakt van het feit dat zij in haar land van herkomst het slachtoffer is geworden van intentionele nalatigheid in de medische zorgverlening en dat zij deze aanvraag tot medische regularisatie evenmin met enig medisch bewijs uit haar land van herkomst ondersteunt. In deze aanvraag tot medische regularisatie kan dan ook geen enkele bevestiging worden gevonden van haar bewering in haar huidige asielaanvraag dat zij in haar land van herkomst het slachtoffer is geworden van intentionele nalatigheid in de medische zorgverlening. Meer nog, de vaststelling dat zij in het kader van een aanvraag tot medische regularisatie nergens melding maakt van het feit dat zij in haar land van herkomst het slachtoffer is geworden van intentionele nalatigheid in de medische zorgverlening ondergraaft de geloofwaardigheid van haar beweringen dienaangaande in het kader van haar huidige asielaanvraag. Dit geldt des te meer nu zij ook in het kader van haar huidige asielaanvraag geen enkel begin van bewijs uit haar land van herkomst neerlegt dat zou kunnen wijzen op enige nalatigheid in de medische zorgverlening in haar land van herkomst.

2.2.14. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt dat het feit dat een rode code op de geboorteakte om hiv-besmetting aan te duiden een duidelijke discriminatie betreft, bemerkt de Raad evenwel dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Verzoekende partij toont evenwel op geen enkele wijze aan dat dit *in casu* het geval is.

2.2.15. Inzake de motivering in de bestreden beslissing over haar vrees dat zij de voogdij over haar dochter zou verliezen aan haar vroegere schoonfamilie, verwijst verzoekende partij naar informatie die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 7-9) en stelt zij dat uit deze informatie blijkt dat volgens de Tsjetsjeense tradities de kinderen bij echtscheiding of overlijden van de man naar de familie van de man gaan. De Raad duidt er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekende partij slaagt hier evenwel niet in, nu zij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het conservatieve profiel van haar familie en de reacties van haar familie en voormalige schoonfamilie. Verzoekende partij maakt het de asielinstanties dan ook onmogelijk om een adequate inschatting te geven aan dit motief en bijgevolg kan geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid uit haar verklaringen op dit punt.

2.2.16. Wat nog de bemerking betreft van verzoekende partij dat uit de door haar bijgebrachte informatie tevens blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië de laatste jaren aanzienlijk veranderd is en dan vooral de situatie voor vrouwen, gezien president Kadyrov een sterk islamitisch beleid heeft afgekondigd en openbaar heeft verklaard op welke wijze vrouwen zich behoren te gedragen (bijlagen 7-9 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad ook hier dat de loutere verwijzing naar de situatie voor vrouwen in Tsjetsjenië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

2.2.17. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.2.18. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.19. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de medische toestand van verzoekende partij, die op zich niet betwist wordt, wijst de Raad volledigheidshalve nog op artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend voor zover men geen beroep kan doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan dan ook niet de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend omwille van haar medische toestand daar zij hiervoor een beroep kan doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekende partij desbetreffend met toepassing van voormeld artikel reeds een machtiging tot verblijf heeft ingediend (administratief dossier, stuk 9).

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.*

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in

voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.20. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 11 september 2015 en 12 juni 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.21. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard en dat verzoekende partij evenmin kan worden bijgetreden waar zij meent dat er sprake is van een “(s)amenvattende en gedeeltelijke onderzoek van de asielaanvraag van de verzoekende partij” en van een “(p)artiële lezing van de informatie vervat in de objectieve rapporten toegevoegd als bijlage bij de tweede asielaanvraag van de verzoekster”.

2.2.22. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT